

Forfatter: Lyschander, C. C.

Titel: Danske Kongers Slectebog (Digte indlagt i)

Citation: Lyschander, C. C.: "Danske Kongers Slectebog (Digte indlagt i)", i Lyschander, C. C.: *C. C. Lyschander's digtning 1579-1623*, 1989, s. 387. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-lyschander-shoot-workid108473.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: C. C. Lyschander's digtning 1579-1623

Digte indlagt i: Danske Kongers Slectebog, 1622.

388

389

Hi liger Vese aff Hetum by
Vnder aabna himlum oc vodum sky.

- - -

Konning *Simle* aff *Findland* gaff mig i vold,
Signe sin daatter den Frøcken bold,
Som hand Kong *Gram* haffde loffued.
Gram det fortrød oc lauffued sin sag,
Oc kom ret paa voris brøllups dag;
Paa lycken vilde hand voffued.
Hand var de *Saxer* vbekiend,
Oc ieg haffde ingen fare foruend,
Men leffde i lyst oc glæde.
Der slog hand mig, oc kom mig god,
Huem haffde den Konge der til fortrod
Oc helst paa fremmede stæde?

- - -

Fra *Iulland* kom en whyre mand,
Besuerred min Land oc Lyde,
Hand var kun aff ringe byrd oc stand,
Jeg tenckte det lidet kund' tyde.
Tosten hand heed; vor fredig oc fro,
Oc skaffed mig nock at gøre:
At vilde Jeg haffue fred eller ro
Jeg nød den alderig føre;
End ieg maatte loffue ham hielp oc bistannd,
Mod *Hading* aff Danmarcks Rige.
Men hand bestod oss til Land oc Vand
Oc lagde *Tosten* i lige.

- - -

Jeg lod effter mig en Søn saa bold,
Som ieg haffde acted at giffue i vold,
Min Crone, med Land oc Rige.
Hand giorde sig op, med folck saa sterck
Imod Kong *Helge* aff *Danmarck*:
Men hand vilde hannem ey vige,
Leueret i Marcken, det vnge blod,

390

En mechtig Slactning oc lagd' vnder fod,
Hans kaastelig Folck oc mange.
Siden gick hand, med hannem allene i kreds
Der lauffued ey lycken det anderleds
Hand giorde ham veyen bange,
Oc slog hannem der oc lagde ham need,
Det tuingde mit hierte saa mange leed
At skeffnen var oss icke bedre.
Siden kalled mand *Helge* for seyer hand vand
Hundings bane i alle Land

Den ære kund' ingen ham vedre.

- - -

Mod *Hotter Danners* Konning god,
Rysted ieg mig til Hest oc fod,
Oc haffde saa vist i sinde:
At føre ham bode paa sorrig oc nød,
Jeg acted saa ringe huem det fortrød;
Naar ieg kunde seyeren vinde.
Saa frydig oc lystig ieg med hannem drog,
Men vforsictighed spilte mit tog,
Mig til bode spot oc skade.
Jeg myste mit folck; kom nep' der fra,
Dog vilde Kong *Hotter* ey effter mig staa
Der wi ham om leyde bade.
Wi gjorde bod' fred oc forbond sterck;
Jeg miszfald siden den gierning oc verck
Jeg lysted' igen at voffue.
Thi tog hand fra mig Land oc Liff
Oc ødelagde min flode oc skib
Med Ild oc brendende Lue.

- - -

Kong *Frode* som *Dane* med hiertens attraa
Begerede lenge at leffue.
Der hand vor død oc falden dem fra
Saa sorgefuld huer mand bleffue
De vilde ey miste den Herre saa from,
Med jammer oc huer mands quide:

391

Førde de hans Lig, tre Aar hen om
Med sig i Landen saa vide.
Her vnder mulde oc vaaden sky
Huiler den Herre med ære.
Hans Naffn der ganger aff vide Rhy
Men Verden til monne vere.

- - -

Ebbe oc *Aaghe* de hellede fro,
Siden de for hunger aff *Skaane* dro:
Da stædis de næst vorum gute *Gutland*.
Met gamle oc vnge baade quindum oc mand.
Deris Sneckum varum halff fierdum sti
Oc hundrum mandum inden huerum di.
De neffnede sig *Vinnilender* Jach siga kand,
Effter *Ebbe* som kom aff *Vendelbo* Land:
Meden *Aaghe* var enum *Gøding* køn,
Dog de vaarum baadum einum moders søner.
Wir tagum til vern baadum store oc smaa,
At de skulde ey vorum Landum naa.
De bade oss allum med quidendum røst,
Hed wi ville komme dennum til trøst.
Wi tockom til gisel høffuitzmendum baadum,
At de skuldum icke formecket raadum.
Saa duelde de nest *Wsz*, monedum toe,
De varum der veder saa mekut fro.
Wir lodum dennum følgum med *Snecker* thi,
Oc hundrede mandum inden huerum di,
Til *Rylandum* lodum de standum da,
Jach kand med sandum sigum fra,
Derum mact kundum ingen standum moed,
De vundem hæd Landum vnder derum foed.

Oc andrum Landum, huickum der laagum nest,
For liucken vaar dennum allum tidum best.
Der hoffuitzmandenum varum aff dødum quald,
Gaff de sig icke til lengrum taal.
Meden valdum til Konning einum fracker mand,
Hagelmunder hand hæd Jach siga kand.

392

De Sloge de Langobarder indum derum Land,
Der bleff icke leffuend einum eniste mand.
Saa lode de sig Longobarder kaldum,
Pannonien bestridum de oc med aldum.
Oc togum saa nidum *Vallandum* der næst,
Der timedis dennum liucken allum best.
Hæd ier vel skreffuit hæd ier vel spurt
Huad de haffue sidum mandelichum giord.
Oc mest siden de indum *Vallandum* kom,
Hæd er vel kynd allum verdum om.
Fordi aff dennum leed mangan mand møde
Til *Carls* Keyser hin stora fick lagd dennum øde.

*